

DADZIS

1970

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠI.

© LKP CK izdevniecība
«Dadzis», 1976

Nr

— Es nekur nesteidzos, gribēju tikai iebraukt

Rakstīt feletonus kādreiz bija samērā viegli. Vajadzēja paņemt sūdzību, to kārtīgi pārbaudīt un, ja viss atbilda patiesībai, — feletons bija tikpat kā gatavs. Atlika apsēsties pie galda un uzrakstīt. Un pēc tam varēja gaidīt trūkumu novēršanu.

Tagad rakstīt feletonus ir sarežģītāk. Izlasījis feletonu, viens otrs vainīgais sāk nevis novērst nebūšanas, bet sāk meklēt iespējas attaisnoties.

Tiesa gan, kritizētais atzīst, ka feletonā norādītie fakti daļēji atbilst patiesībai. Taču... Un te nekavējoties seko gandrīz vai bezgalīgs objektīvo iemeslu uzskaitījums. Pieturējās slikti laika apstākļi, dienas ziemā bija īsākas nekā vasarā, nakts bija tumšākas nekā dienas utt., utt. Uzskaitījuma beigās kritizētais pieprasa sodīt autoru par objektīvo iemeslu noklusēšanu.

Lai arī mani nepiemeklētu šāda liksta, feletonu par trūkumiem Daugavpils Motovelokēžu rūpnīcā sāksu jau uzreiz ar objek-

tīvo iemeslu uzskaitīšanu, kas, iespējams, varēja negatīvi ietekmēt uzņēmuma darbiniekus.

Pirmkārt, bija auksts laiks un pūta īpaši nemīļts vējš. Otrkārt, a) sievietes veikalos nevarēja dabūt poļu lūpu krāsu, b) vīrieši — čehu alu. Treškārt, Rīgas «Dinamo» hokejisti zaudēja ACSK. Ceturtkārt, tieši tajā dienā, kad uzņēmuma darbinieks A. rīkoja kāzas, darbinieks B. sadomāja šķirties. Piektkārt, kā zināms, Japānā piedzima piecīši.

Nemot vērā visus minētos un vēl dažus mazāk svarīgus iemeslus, Daugavpils Motovelokēžu rūpnīcas direktors Karevs un galvenā grāmatvede Bindere kļūdījās un vienreiz saražotās 100 tūkstoš velokēdes divas reizes ieskaitīja plāna izpildē.

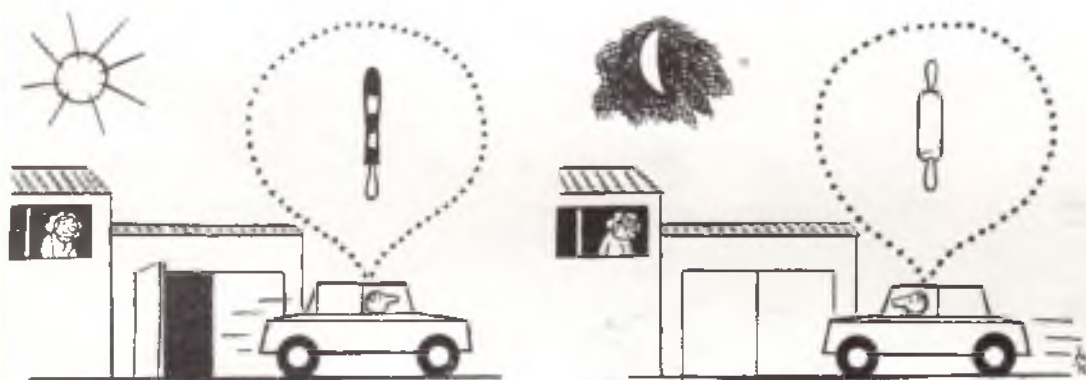
Grūtāk ir iedomāties objektīvos iemeslus, kas pamudināja šī paša uzņēmuma darbiniekus, sastādot pārskatus par neuzstādīto tehniku, nepiemināt 29 lielas mašīnas. Citiem vārdiem sakot, noklusēt, ka no 10 presēm LB — 67 darbojas

tikai trīs, ka no 10 automātiem ACB-4 pieci vēl nav uzstādīti un ka, vispār, modernā un ļoti dārgā tehnika kopvertībā par 454,7 tūkst. rubļu faktiski guļ noliktavā.

Varētu, protams, minēt, ka 1) rūpnīcas direktora vietnieks Mameko, kuram jāatbild par tehnikas uzskaiti, zināmu laiku bija komandējumā; 2) otrs direktora vietnieks Važenins nelikās ne zinīs par saņemtajiem mehānismiem; 3) nebija sadarbības starp grāmatvedības, plānu ekonomiskās, finansu un ražošanas nodaļām; 4) rūpnīcas vadība bija ieinteresēta noslēpt neuzstādīto tehniku, lai nevajadzētu maksāt paaugstinātus procentus par kredītu nesaimniecisku izmantošanu; 5)...

Bet pietiek! Pieredze rāda, ka šādas un līdzīgas iemeslus uzņēmuma vadība var sameklēt neierobežotā skaitā. Kādi vēl tie varētu būt? Lai atbildētu uz šo jautājumu, ar feletonista fantāziju acīmredzot nepietiek. Tāpēc atliek tikai gaidīt.

J. JODS

BEZ VĀRDIEM.

I. MELGAILIS

— KĀPĒC TU NEPĒRC BLŪZĪTI TĀ TACU ĻOTI SKAISTA...
— JA IR UZ LETES, TAD DROŠI VIEN IZGĀJUSI NO MODES...

E. OZOLIŅŠ

ledēj paurī
domu dzidro,
nelieto vairs
indi šķidru.
Tad tu garā
varens augsi,
drīz —
ar savu «Volgu»
brauksi.

Bet, ja nemsī
lēkš šķidro —
neradīsī domu
dzidro.
Pats sev degsi
sāru sveci,
ātri paliksi par
veci...

Tad
ardievu, dzīve smalkā!
Sekos brauciens —
katafalkā!

Joka pēc

Ikvienam pienāk dzīves le-
bākie gadi, kad ar skumjām
jākonstatē, ka jaunība jau aiz
muguras.

Daļa blāvēs pat ar pacietī-
bas mēru — melojot, ka tas ir
pilns.

Lai izmērītu savas domas
lidojuma augstumu, bija spēlēti
nometnes četrpārus.

Ja darbs iet no rokas —
varbūt tas vienkārši nav meha-
nizēts.

Karstas putras strābējs šit
atbrīvo gaidīnu ēdnīcā.

«Uzmanību — dzīves ceļa
remonts!»

Visvieglāk sāgremojamā mū-
zika ir galda dziesma.

ARMĪNS LEJĪŠ

SPURAINAS DOMAS

«Autora darbs nebija nemē-
ro dzīves, bet no kādas citas
pasaules, jo grāmatas var rak-
stīt visur.»

«Alkoholisko dzērienu lieto-
šana bija saistīta ar kūtīmēstu
izvešanu, tādēļ tā nevarēja
savlaicīgi beigties.»

«Māts, jaunie, sen gaidījām,
kad būs vakars tiem, kam pūri
brīdesmit.»

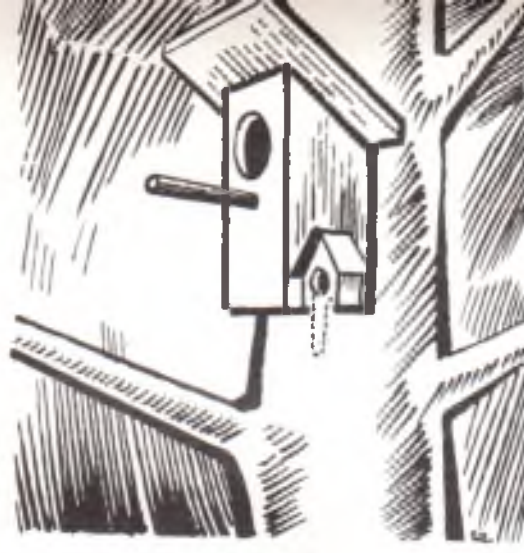
«Esmu ar mieru atbildēt par
visu, ka tikai nav jāatbild par
kaut ko.»

Norakstījuši E. VIGANTŠ
A. GŪTMANIS
A. LEJĪŠ

BEZ VĀRDIEM.

E. KUHOŠ

BEZ VĀRDIEM.

E. RUSMANIS

JAUTĀJUMS. Kas ir ogļskābais loks?

ATBILDE. Tas ir gluži parasts apburtais loks; republikas ugunsdzēsības dienesta darbinieki no iestāžu, organizāciju un automašīnu vadītājiem prasa, lai attiecīgajos objektos un mašīnās būtu ar ogļskābo gāzi pildīti ugunsdzēsšanas aparāti, bet iestāžu, organizāciju un automašīnu vadītāji savukārt prasa ugunsdzēsējiem, kur tādus aparātus lai ņem.

JAUTĀJUMS. Cik ilgs laiks vajadzīgs, lai krāšņu remontam domātus jaunus podiņus pārvērstu par kaut ko kvalitatīvi pavisam citu!

ATBILDE. Kā rāda Rīgas 39. namu pārvaldes pieredze, kas gūta Maskavas ielas 85. namā, izberot jaunus krāsns podiņus pagalma vidū, nav vajadzīgs pat gads, lai tos pārvērstu par keramikas lauskām.

Dr. SINEPE

EŅĢELĪTIS

Darbojas:

Engeliša vecāki un radnieki.

Darbība notiek pie gultiņas, kurā Engelišs pašlaik dus.

Engeliša tēvocis (sajūsmināts klakšķina ar mēli): — Tā tik ir manta! Ar kvalitātes zīmi!

Engeliša 1. vecmāmiņa: — Manta? Tu nu gan prasti izsakies! Kas tā par mantu? Tas ir Engelišs! Jā, jā, īsts Engelišs! Svārs — trīsarpus kilogrami! Augums — piecdesmit centimetri. Un uz galviņas, paskaties, zeltaini matiņi! Kur tu tādu skaistulīti esi redzējis? Kur?

Engeliša tēvs (lepnī izriež krūti): — Tikai pie mums!

Engeliša 1. vectēvs: — Un, galvenais, nekad neraud... (Engelišs pēkšņi iebrečas.) Tas ir, es gribēju sacīt, nekad neraud bez iemesla.

Engeliša tante (satraukta pielec no krēsla): — Šī raudāšana man nepatīk! Tūlīt jāizsauc «Ātrā palīdzība»!

Engeliša tēvocis: — «Ātro palīdzību», protams, var izsaukt, taču lietderīgāk būtu apmaiņīt autiņus.

Engeliša tante: — Nu, zini!... Tu man atgādini neapstrīgtu konferansjē! Mūžam šie banālie jociņi!

Engeliša tēvocis: — Esmu ar mieru derēt, ka mazulis ir saslavinājies.

Engeliša 2. vectēvs: — Spidzinātāji tādi! Ko jūs kavējaties? Ja hipotēze ir izteikta, tā tūlīt jāpārbauda!

Engeliša māte (raud un attin Engelišu).

Engeliša 2. vecmāmiņa (nopūšas): — Tā, lūk, vienmēr. Tiklīdz bērns mazliet ieraudas, arī māte sāk raudāt. Pavisam aplama audzināšana.

Engeliša 1. vecmāmiņa: — Ko jūs kritizējat manu meitu? Labāk paskatieties uz savu dēliņu! Kāpēc viņš stāv un smejas? Vai tad uz viņu šis notikums nemaz neattiecas?

Engeliša tēvs: — Bet kas tad man būtu jādara? Mati jāplēš, vai?

Engeliša tēvocis: — Izbeidziet vienreiz šos neauglīgos stridus! Un, lūdzu, ievērojiet, ka mazulis visu to uztver, bet tas var kaitēt viņa garīgajai attīstībai.

Engeliša 2. vectēvs: — Ha, ha! Muļķības! Mūsu laikos vecāki arī runāja bērnu klātbūtnē, bet tas it nemaz nekaitēja viņu attīstībai.

Engeliša tēvocis: — Mūsu laikos minisvārku

arī nebija, par nožēlošanu, protams! Man tie, goda vārds, patīk labāk nekā maksī...

Engeliša tante: — Tā... Esi uzsēdies uz sava jājamā zirdziņa, vecais brunču medniek! Kā tu turi bērniņu!!

Engeliša tēvs: — Nekas viņam nenotiks!

Engeliša 1. vecmāmiņa (čukstus): — Ucināt vien prot! Citu neko, mežonis tāds!

Engeliša māte: — Nezinu, kas ir noticis! (Raud.) Autiņi gluži sausi!

Engeliša tante: — Nu, kam bija taisnība? Es teicu, ka vajag izsaukt...

Engeliša tēvocis: — Neko nevajag izsaukt!

Engeliša 1. vectēvs: — Dodiet puiku man! Es viņu paaiņāšu, un viss būs labākajā kārtībā!

Engeliša 2. vectēvs: — Nekādā gadījumā to nevajag darīt! Zinātnieki apgalvo, ka bērnu nedrīkstot lutināt!

Engeliša 1. vectēvs: — Muļķības! Mani bērniņā arī lutināja, bet, paldies dievam, esmu kārtīgs cilvēks un iepēmu atbildīgu amatu.

Engeliša tēvocis: — Ek, būtu man bērniņš, es gan zinātu, kā viņu audzināt! Īsts spēkavīrs izaugtu! Nesen lasīju avīzē, ka viens gudrs tētiņš savu bērnu jau triju mēnešu vecumā iemācījis peldēt.

Engeliša tante: — Es to gudro tētiņu pašu izpeldinātu, lai atvēsinās!

Engeliša tēvs: — Jūs veltīgi tā runājat! Es, piemēram, kādā žurnālā lasīju, ka bērni jā-rūda jau no mazotnes! Ja skraidīs basām kājām pa sniegu, ar angīnu nekad neslimos!

Engeliša 1. vecmāmiņa: — Šausmas! Ar angīnu neslimos, bet plaušu karsoni dabūs kā likts!

Engeliša māte: — Man liekas, Engelišim jau ir plaušu karsonis! Viņš pat neraud vairs!

Engeliša 2. vecmāmiņa: — Patiešām aizdomīgi! Kāpēc viņš neraud?

Engeliša tante: — Es taču teicu, ka jāizsauc «Ātrā palīdzība»!

Engeliša māte: — Tss! Viņš ir aizmidzis! (Acis parādās prieka asaras.) Tagad es saprotu, kas ar viņu bija noticis! Engelišs, vienkārši, gribēja gulēt! Tss!

(Visi uz pirkstgaliem iet blakusistabā, kur strīds par audzināšanas metodēm iedegas ar jaunu sparū.)

C. MELAMEDS

TIECI NU GUDRS!

Satiku vecu paziņu. Viņš dzīvo Imantā. Tāds jocīgs likās.

— Vai neesi vesel? — jautāju.

— Pats nezinu, draudzīn. Vai nu ar acīm kaut kas nav kārtībā, vai arī... — viņš pietika pirkstu pie pieres.

— Ej nu ej! Pēc tāda tu nemaz neizskaties.

— Izskatos vai neizskatos, bet ko lai es par sevi domāju, ja nezinu, kur dzīvoju?

— Nedzen jokus! Pat es zinu, kur tu dzīvo: Rīgā, Slokas ielā 117-b.

— Līdz šim arī es tāpat domāju. Bet, lūk, izrādās, ka esmu maldījies.

— Kā tad tu to atklāji?

— Pavisam vienkārši: pastaigājoties! Vārdu sakot,ēju, bet man blakām piebrauc ātrās medicīniskās palīdzības mašīna un šoferis jautā: «Kur te tuvumā ir Slokas ielas māja 117-b?» «Tepat jau ir,» es šim atbildu. Bet viņš: «Šķiet, jums arī vajadzīga ātrā palīdzība! Vai tad neredzat, ka uz mājas rakstīts «175»?» Paskatos — tiešām! Zinu, ka blakusmājas numurs bija «119-a». Skatos tagad — «Slokas iela 193».

Man bija skaidrs, ka paziņas uztraukums par savām garaspējām ir veltīgs. Bet uz Imantas «Ātrās palīdzības» staciju tomēr aizgāju. Runāju ar stacijas vadītāju ārsti M. Bernovsku.

— Vai Ļeņingradas rajona izpildkomiteja jums ir ziņojusi, ka Imantā dažām mājām tiek mainīti numuri?

— Nē, neviens nav ziņojis. Taču mūsu stacijas ārsti Imantu jau daudz maz pazīst. Grūtāk ir tiem, kas brauc no pilsētas «Ātrās palīdzības». Dažreiz stundām meklē, kamēr atrod vajadzīgo māju.

— Droši vien tad, kad rajonu pilnīgi apbūvēs, viss nostāsies savās vietās, bet tagad gan būtu visai svētīgi, ja divās trijās vietās tiktu uzstādīti Imantas rajona shematiskie plāni, ko naktī varētu apgaismot.

— Jā, tas būtu ļoti svētīgi. Kaut vai tādēļ, lai «Ātrā palīdzība» varētu atļaut savu nosaukumu.

M. GURKIS

Lienes ielas 21. numura sētas mājā jau gadus 13 vai visus 15 kāpņu telpas nav ne krāsotas, ne balsinātas. Un tā nu tagad nācējiem pretī veras ne sevišķi pievilcīgs skats: sienas netīras, apmetums nodrupis, rēgojas kaili ķieģeli...

Vai Tu, «Dadzīt», nevarētu pajautāt Maskavas rajona Izpildu komitejai, kam īsti jāremontē namu kāpņu telpas? Varbūt īrniekiem pašiem?

V. RUDZĪTIS,

Rīga

— TU ESI VISLABĀKAIS CILVĒKS UZ PLANĒTAS! TAVAI SIEVAI GAN JĀBŪT LAIMĪGAI!

I. MELOAILIS

— PAR STIPRU VELC...

D. BREIKSS

GAISMA UN PATIESĪBA

Ļaudis mēdz būt gan apzinīgi, gan neapzinīgi. Starp citu, būt neapzinīgam ir daudz vieglāk.

Piemēra pēc, ko dara neapzinīgais? Viņš atskrien uz Gaismas dzelzceļa pieturu pēdējā brīdī, iekāpj vagonā un par baltu velti brauc uz Rīgu, uz Ķemeriem, uz Aizkraukli. Ja vagonā ienāk bilešu kontrolieri, neapzinīgais saka skaidri un gaiši:

— Piedodiet, godājamie, es iekāpu Gaismā! It kā Gaismā iekāpusajiem būtu kādas īpašas priekšrocības!

Pavisam citādi rīkojas apzinīgais. Viņš atnāk

uz Gaismu minūtes desmit pirms vilciena atiešanas un sāk meklēt bilešu kasi. Meklē piecas minūtes, meklē desmit, piecpadsmit. Vilciens sen ir pienācis un aizgājis, bet viņš joprojām meklē. Lai gan, atklāti sakot, Gaismā nav ne bilešu kases, ne arī kasieres, par kaut kādu nojumi vai uzgaidāmajām telpām nemaz nerunājot.

Un cilvēks nostājas problēmas priekšā. Tiesa, problēma varbūt augumā nav diez cik padevusi, bet arī šī problēma tomēr ir problēma. No vienas puses, braukt bez biļetes ir grēks. Bet, no otras puses, — pieturvieta taču ir! Un tā paredzēta ne tikvien izkāpšanai, bet arī iekāpšanai. Tomēr kases nav...

Ko darīt apzinīgajam? Braukt par zaķi? Nedrīkst! Iet kājām? Drīkst, var pat iegūt tūrista nozīmīti. Bet ja nokavēsi darbu? Tad itin mierīgi var saņemt nevis nozīmīti, bet rājienu.

Velti izprātojies, apzinīgais soļo līdz tuvākajam tālrunim un zvana uz Baltijas dzelzceļa pārvaldes Rīgas nodaļu.

— Sakiet, lūdzu, ko man darīt? — viņš vaicā. — Es esmu nostājies problēmas priekšā un stāvēšu līdz pastardienai, ja jūs nenāksiet man talkā!

— Lieta, dārgais biedri, ir šāda, — Rīgas no-

dalā viņam atbild. — Pieturvietas nojume pēc vasar nodega kopā ar visu bilešu kasi. Jau kase nav uzcelta, tāpēc jūs varat kāpt vilcī arī bez biļetes. Kontrolierim nav tiesību par to sodīt.

— Bet vai kontrolieris zina, ka viņam n tiesību mani sodīt? — apzinīgais šaubās.

— Ja kontrolieris to nezina, jūs varat p sūdzēt viņa rīcību mums. Laimīgu ceļu!

Taču pasažierim ar laimīgu ceļu novēlē mīem šķiet par maz.

— Un ja nu kāds zakis apgalvo, ka v iekāpis Gaismā, bet patiesībā iekāpis cit

— Tad sods paliek spēkā.

— Un ja es iekāpu Gaismā, bet kontrolie uzskatīs, ka esmu iekāpis kādā citā stacijā, ja es sūdzēšos jums, jūs arī varbūt sāksit māt, vai tikai es neesmu iekāpis citur?

— Pārbaudīsim, pārbaudīsim... — nod saka. — Taisnība vienmēr nāk gaismā.

Apzinīgais, protams, skaidri apzinās, ka tiesība un gaisma allaž ir kopā. Bet tai p laikā viņam ne mazāk skaidri liekas, ka b daudz vienkāršāk nevis skaidrot un pārbaud bet uzcelt jaunu nojumi un bilešu kasi!

A. BRĀLĪ

Manevrēšana

Ne jau pirmo gadu «Mūru» mājās gan rītos, gan vakaros ierūcas smagā automašīna ar numuru 77-12 LAM. Ierūcas, protams, ne jau pati no sevis kā lauva tukšnesī, bet gan šofera G. Oniščenko iedarbināta. Apkārtējiem iedzīvotājiem, gluži dabiski, ar laiku radās jautājums, vai organizācijai piederošām mašīnām nav jāglabājas pavisam citā vietā. Šādu jautājumu viņi tad arī uzdeva autoinspekcijas darbiniekiem.

Uz atbildi nenācās ilgi gaidīt. Noskaidrojuši, ka minētā mašīna pieder Cēsu «Lauktechnikas» Raunas nodaļai, inspekcijas darbinieki sāka in-

teresēties, kas un kā. Diemžēl viņu saņemtie paskaidrojumi pie īstas skaidrības tomēr neveda.

— No vienas puses, sakarā ar šaurību garāžās un tāpēc, ka mašīnas vadītājs dzīvo tālu no darba, viņam ir atļauts turēt mašīnu dzīvesvietā...

— Tātad mašīnas turēšanai ārpus garāžām ir iestādes atļauja?

— No vienas puses — jā. Bet no otras puses — redzat, tā vieta, kur stāv mašīna, nav

apsargāta. Tātad rakstisku atļauju nevaram. Katram gadījumam tādu atļauju tomēr panāsim — varbūt atradīsimies...

Neatradās! Kā jau šādos gadījumos m būtu.

Toties radās strupceļš.

Automašīnu vadītāji no šāda stāvokļa paizmanevrē kaut vai atpakaļgaitā. Bet, ko šoferi, tas acīmredzot nav pa spēkam priekšniekiem Cēsu «Lauktechnikā».

A. KNI

KĀ SAGĀDĀT ŠPENTEĻUS

— Paklau, tevi steidzīgi meklē Vecais, — vērdamās spogulī, rūpnīcas sagādniekam Kaķietim pavēstīja sekretāre Violeta.

— Ko viņam vajag?

— Nezinu, — Violeta, atgāzusi galvu, centās ielūkoties savu acu dziļēs. — Runāja par kaut kādiem špenteļiem, bet sirdīgs bija kā nelabais!

Kaķieša sirdsapziņa nebija eņģeliski tīra, taču šoreiz, lai kā viņš rakājās savā atmiņā, nē, nudien, viņš nevarēja atrast nekā tāda, kas būtu varējis nokaitināt pašu direktora vietnieku Veckūli. Kas nav, tas nav.

— Varbūt mazliet pagaidīt un piekāpt vēlāk, kad Vecajam dusmas būs pārskrējušas? — Kaķietis ieminējās.

— Nu nē, — Violeta, sevilkusi lūpas, turpināja pēlīt savu spoguļattēlu, — lieta acīmredzot steidzama. Labāk ej tūlī, citādi nepatīkšanas vien iznāks.

Kaķietis nopūtās un, jaunu priekšnojautu mocīts, pieklaucēja pie vietnieka durvju mīkstā fapsējuma.

— Kā tas iznāk, biedri Kaķieti? — tiklīdz sagādnieks bija iegājis kabinetā, Veckūlis uzrausās kājās. — Mēs te visi cināmies par labākiem rādītājiem, bet ko dara sagādes daļa? Lūk, te, — direktora vietnieks uzcirta plaukstu kādai aprakstītai papīra lapai, — ceha priekšnieks Labvīrs raksta, ka divu frūkstošu špenteļu dēļ

rūpnīcai draudot plāna neizpilde. Ko tu par to teiksi?

— Noliktavā... — Kaķietis stostījās, — nnoliktavā jābūt...

— Noliktavā nav, cehā nav un visā rūpnīcā nav ne pušplēsta špenteļa, — Veckūlis viņu asi pārtrauca. — Un nav tāpēc, ka sagādniekam Kaķietim labpatik dusēt uz lauriem un kalkulei, ko viņš iegādāsies par kārtējo ceturkšņa prēmiju. Nebūs, es saku, — vietnieks pacēla balsi, — nebūs tev ne ceturkšņa, ne gada prēmijas, ja tūlī, vēlākais divu dienu laikā, tu nenoliksi Labvīram uz galda divus špenteļus!

— Kur lai tos rauj? — Kaķietis sadudzis noplētīja rokas un brīdi drūmi vērās grīdā. — Varbūt uzrakstīt vēstuli Bērtulpils špenteļu fabrikai, tā un tā, lūdzam savstarpējas izpalīdzēšanas veidā atsūtīt špenteļus, divus gabalus. Apmaksu garantējam. Punkts. Paraksti. Un zīmogs.

— Jucis esi, vai? Kamēr vēstule aizies, kamēr to izskatīs, uzliks visas nepieciešamās rezolūcijas, atsūtīs rēķinu un tā tālāk, — Veckūlis ērcīgi turpināja, — tikmēr ceturkšņa beigas būs klāt. Pats zini, kā tādas lietas ievelkas.

To Kaķietis zināja.

— Jābrauc pašam uz Bērtulpili. Starp citu, tur var nokļūt ar lidmašīnu. Rīt no rīta būšu

uz vietas, izklapatāšu špenteļus, parīt atpakaļ. Ātri un operatīvi, ražošanas intereses necietīs.

— Vārds vietā. Lai Violeta tev uzraksta komandējuma apliecību, žigli zvani uz aerokasēm un pasūti biļeti. Čeku grāmatīnā ir? Kārtībā! Šovakar pat laid projām un gaišu, tā sacīt, taciņul Pag, vēl kas, — vietnieks atcerējās.

— Neizskafīsies solīdi, ja tādu gaisa gabalu lidosi divu nieka špenteļu dēļ. Nez ko par mums domās. Pieprasi uzreiz divdesmit, nē, — divus simtus. Tā izskatīsies solīdāk, uzreiz būs jūtams vēriens.

Pēc divām dienām Kaķietis lepnī iesoloja direktora vietnieka kabinetā.

— Viss kārtībā, špenteļi būs klāt ar nākošo lidmašīnu. Man izdevās no viņiem izspiest divus tūkstošus gabalu — būs priekšdienām.

Vietnieks neveikli nokāšējās.

— Nevajag mums vairs ne tūkstoši, ne simtu, ne pat divus špenteļus. Labvīrs nevarēja tos sagaidīt un nopirka pats. Izrādās, špenteļus pārdod katrā saimniecības preču veikalā. Par vienpadsmit kapeikām gabalā.

— Tas nekas, — Kaķietis mundri atteica. — Tohes Bērtulpilī pavisam lēti var nopirkt šo te!

Un nolika Veckūlim uz galda saīni, no kura rēgojās arī vairāki zosu knābji.

Z. DONIS

BEZ VĀRDIEM.

T. SERGIJEŅKO

BEZ VĀRDIEM.

E. OŠS

L. KAMARA

Circeņa dziesmas

*Circeņa dziesmas
Tik circeniski-circenīgas ir:
Sir-sir,
Sir-sir,
Sir-sir.*

*Un tā tikai vilē
(Kā mādziņa pilē),
Ka mīlē, ka mīlē, —
Un actiņa zilē
(Kā ozola zilē)
Un dvēseles dzilē
(Visdziļākā vilē)
Kāds mūžīgi zilē,
Vai mīlē, vai mīlē...
Sir-sir,
Sir-sir,
Sir-sir!*

*Circeņa dziesmas
Tik circeniski —
Un circenīgi-circiskas ir, —
Sir-sir,
Sir-sir,
Pjir-pjir.*

— MAN DZĪVE NEVEICAS, PINOS KĀ PA PAKULĀM!

D. BREIKSS

TALANTI

Pārvaldes, kā zināms, mēdz būt dažādas. Viena pārvalde cel mājas, otra mazgā veļu, treša tirgojas ar gurkiem, ceturta ražo elektrību un tā joprojām. Tomēr visām pārvaldēm ir arī daudz kopēja. Piemēram, visās pārvaldēs ir lieli priekšnieki un mazi priekšnieki.

Tajā pārvaldē, kur strādāja Kāposts, lielo priekšnieku sauca par Circeni un mazo par Kidu. Kāpostam, vienkāršam ierindas inženierim, nācās strādāt Kidas tiesā vadībā, tāpēc Circenis viņam bija pasvešs. Taču Kāposts zināja, ka lielais priekšnieks ir ļoti talantīgs, ar spožu intelektu un plašu redzesloku. Arī mazais priekšnieka intelekts bija pietiekoši spožs, turklāt viņš lieliski saprātās ar padotajiem. Diemžēl Kida taisījās iet pensijā, un Kāposts bieži prātoja, kuru no kolēģiem pēc Kidas aiziešanas Circenis izraudzīs par mazo priekšnieku. Reizēm viņš šo jautājumu apsprieda kopā ar Krāgi, Zēgelnieku un Annīnu. Krāgis domāja, ka mazais priekšnieks būs Muciņš, talantīgs cilvēks. Zēgelnieks to apšaubīja, jo Dēlis bija vēl talantīgāks. Annīna arī par drošāko kandidatūru uzskatīja Dēli, jo viņš protot dot daudz labāk nekā Muciņš.

Tā viņi sprieda, sprieda, bet Circenis darbā pieņēma Klaburkeviču. Līdz ar Klaburkeviča atnākšanu jautājums par Kidas pēcteci likās izšķirts. Klaburkeviča intelekts diezin vai mirdzēja spožāk nekā Mucina un Dēļa. taču Krāgis zināja slāstīt, ka Klaburkevičs esot Circena klases biedrs, un tas izšķīra visu.

Nākošais priekšnieks izrādījās cilvēks ar lieliskām manierēm un apburošu sirsnību. Jau pirmajā dienā viņš ielūdza blakussēdošos kolēģus Krāgi un Zēgelnieku uz nelielām vakariņām. Tā nu visi trīs mierīgi iesoloja tuvākajā restorānā un noenkurojās omulīgi stūrī pie galdiņa.

Vakariņas bija jaukas. Gaisā rēgaini vijās cigarešu dūmi, spēlēja mūzika, un saruna kļuva arvien intīmāka. Krāgis atzinās, ka viņš esot šķīries no sievas.

— Kāds ir jūsu amats? — Klaburkevičs apjautājās.

— Esmu tehnikis, — Krāgis atbildēja.

— Jā, šķiršanas, — Zēgelnieks domīgi sacīja. — Es šķiros divreiz...

— Un jūsu amats?

— Inženieris.

— Skaidrs! — Klaburkevičs noteica, ielēja glāzītēs dzintarainu dzērienu un apjautājās par pārējiem kolēģiem.

— Muciņš ir ļoti talantīgs, — Krāgis stāstīja. — Ar gaišu prātu, plašu redzesloku...

— Vai viņš nav trīsreiz šķīries? — Klaburkevičs painteresējās.

— Ir gan, Bet Dēlis ir šķīries četrreiz.

— Dēlis droši vien ir zinātnu kandidāts, vai ne?

— Vēl nav aizstāvējis disertā-

ciju, bet drīz aizstāvēšot. Apbriņojami talantīgs!

— Saprotu, saprotu... Es, starp citu, arī esmu četrreiz šķīries, — Klaburkevičs piezīmēja. — Un tas korpulentais, tas Kāposts? Cik reizes viņš ir šķīries?

Krāgis ar Zēgelnieku saskatījās.

— Kāposts? Viņš vispār nav šķīries.

— Tātad vecpuišis?

— Nē, precējies. Jau četrpadsmit gadus.

— Pagaidiet, pagaidiet, — Klaburkevičs sarosījās. — Četrpadsmit gadus nodzīvojis laulībā un nav šķīries? Neticami!

— Un tomēr!

Varēja redzēt, ka dzirdētais Klaburkeviču pārsteidz. Viņš pieliecās Zēgelniekam tuvāk un teica:

— Laikam Kāposta intelekts ir tāds puspelēks. Vārdu sakot, dieva dots cilvēciņš.

— Viņam ir augstākā izglītība, — Zēgelnieks nedroši aizrādīja.

— Nē, nē, Kāposts nav idiots, — arī Krāgis ieblida. — Viņš zina daudzas jaukas anekdotes!

— Tās noteikti ir stulbas. Mēģiniet kādu atcerēties!

Krāgis un Zēgelnieks vienu

anekdoti atcerējās. Tā bija par viru, kas negaidīti atgriezās no komandējuma un gulamistabas skapi atrod pliku virieti. Sieva paskaidro, ka tā ir kode. un vīrs priecīgi iesaucas: «Es to kodī tūlīt nositišu!»

— Un kas tur smieklīgs? — Klaburkevičs jautāja. — Trafareta situācija, muļķīgs dialogs... Nē, jūs par Kāposta gara spējām padomājiņiet nopietni. Es esmu pārliecināts, ka viņa prātiņš nav no gaišajiem.

Tovakar Krāgis un Zēgelnieks mājās aizgāja visai domīgi. Vairākas reizes viņi domāja, ka resnais, iedziģais Kāposts ir muļķis? Nē, nekad! Bet... Godīgi sakot, sevišķa prāta gaisma no viņa nekad nav spīdējusi. Gluži otrādi, viņš ir pāstrādājis vairākas muļķības. Vienreiz Kāposts aiz pārskatīšanās bija iekāpis nepareizā tramvajā, otrreiz viņš, mājās iedams, uzlika galvā Muciņa hūti, trešoreiz uzsēdās uz Annīnas rokassomīņas, ko viņa nejauši bija atstājusi uz krēsla, ceturto reizi... Nē, visas Kāposta stulbības nemaz nav iespējams saskaitīt! Viņa ģimīs arī neizskatās visai inteliģents. Pazeņa pierē, mazas, taukus ieaugušas acītes, drusku atkārusies lūpa — jābrīnās, kāpēc aizdomas par Kāposta garīgo atpalcību nerādās agrāk!

Otrā dienā Krāgis un Zēgelnieks atklājumu kiusitēm pavēstīja citiem kolēģiem. Kolēģi tam sākumā kategoriski atteicās ticēt, bet pamazām kļuva domīgi. Veļns viņu zina... Būs neuzkrītoši jāpavēro.

Novērojumu rezultātā izklīdējās visas šaubas. Muciņš pats

savām acīm redzēja, ka resnais Kāposts, pētidams rasējumu, idiotiski grauž zīmuli. Dēlis pārliecinājās, cik truli Kāposts reizēm blenž griestos, un Kida pārsteidza Kāpostu bridī, kad viņš koridorā ar drēbju pakaramo kasija sev muguru.

Kāposts juta, ka viņa kolēģu izturēšanās ir kļuvusi drusku neparasta, un apjautājās Annīnai, kas viņiem lēcies.

— Viņi, Kāpostiņ, domā, ka tu

esi pamulķis, — Annīna valsi atbildēja.

Kāposts bija varen pārsteigts. — Es! Un kāpēc?

— Tu jau četrpadsmit gadus dzīvo ar vienu un to pašu s. Padomā pats, kurš prātīgs cīt tā dara?

Kāposts gandrīz iekliedzā pārsteiguma. Viņu uzskata muļķi! Ar kādām tiesībām?

Pamazām Kāposta dusmas skrēja, un viņš sāka spriest, kāpēc. Patiesām, kāpēc viņš aizvien nav šķīries? Četrpadsmit gados citi būtu paspējuši vi trīs reizes izšķīrties, bet viņš posts, dzīvo kā pašapmier dieva lopīns, kam nav ne maz iniciatīvas, kas kustas vienīgi ja viņam uzgāz ar patagu. U lūdzu, rezultāts — viņš tiek skatīts par idiotu.

Varbūt viņa Eizenija ir sieviete, ko nebūtu izdevīgi mainīt pret jaunāku un smukāku. Nekā tamlīdzīga! Pirmkārt, Eizenija ir zaudējusi figūru, otrā viņa bezgaumīgi gērbjas, trešā viņai ir pārāk resnas kājas. I nepieversisim tik lielu uzma Eizenijas fiziskajiem defekti, jo cilvēka garīgais skaistums dažreiz pilnīgi kompensē. Va viņai ir jauks, saulains raksts! Ha, ha, ha! Kāšķīga ragana Eizeniju varētu visprecīzāk sturot. Turklāt stāvoklis kļūst vien launāks. Toreiz, pirms zām, viņai bija tieksme kor dēt, bet pēdējos gados viņ kļuvusi par varmāku. Aizv Kāposts atkrita gultā un kājas lika uz izšūta spilventiņa. atskanēja nikns ķērciens, un gurušajam cilvēkam vajad mērķa ātrumā lekt no gu āra.

Nedrīkst aizmirst arī to ap li, ka Eizenija negatīvi iete Kāposta svaru. Starp mums r jot, pēdējā laikā viņš var aizp bikses tikai ar grūtībām. N mīgais Kāposts, kam jaunībā ideāla figūra, tagad staigā milzīgu, izblīdušu vēderu. N jūrmalā viņš gribēja paspēlēt lejbolu. No tā diemžēl viņ nācās atsacīties, jo vēders katrā lēcienā nejauki kratījās.

traucēja kustības. Bet kas Kāposts figūru izkropļoja? Eiženija! Viņai pārāk patika grozīties pa ķēķi, vārit, cept, šmorēt, uzputot, marinēt, sautēt, skābēt, sālit, žāvēt, tvaicēt, pildīt un kūpināt. Ja viņa, sacisim, izcepa pankūkas, tad tām bija nosodāma īpašība pašām list mutē. Tāpat rīkojās sipolklopi, pastētes, pudini, kotletes un cepeši, nemaz nerunājot par rolmpošiēm, pikantiem sieriem, pildītām olām, rasoliem, galertiem, marinētām senītēm un tūkstoš citiem ēdienu paveidiem.

Sekas tam bija augšminētais Kāposta vēders un garīgs apskums. Apsikums savukārt izpauzās slimīgā miegainībā. Paēdis kārtīgas vakarinas, Kāposts žagodamies iegāzās klubkrēslā un skatījās televizoru. Tur viņš arī aizmiga, tāpēc Eiženijai vajadzēja viņu kratīt un dunckāt, kamēr Kāposts, smagi šnākdams, atvēra acis un aizsteberēja līdz gultai.

Tovakar pēc liktenīgās sarunas ar Anninu Kāposts arī iegāzās klubkrēslā, bet neaizmiga. Par aizmigšanu nevarēja būt ne runas, jo Kāposts pardomāja, ko darīt tālāk. Bija skaidrs, ka viņam vispirms vajadzēs tikt valā no līdzšinējās laulības kaitīgās ietekmes, respektīvi, no Eiženijas ķēķa. Tas nebūs vienkāršs uzdevums, jo Kāposta kuņģis bija pārāk pieradis pie smalki gatavotās barības. Pēkšņas pārmaiņas rezultātā var rasties visādas čūlas un gastrīti, bet tas nav joks.

Veselība ir dārgākais, kas cilvēkam dots, tāpēc Kāposts neriskēs, viņš no Eiženijas samaitājošās ietekmes attālināsies pakāpeniski, soli pa solim. Piemēram, turpmāk viņš pusdienu pārtraukumā neskries uz mājām pierīties, bet kopā ar kolēģiem ies uz ēdnici. Tas būs pirmais solis brīvības virzienā. Nepaies ilgs laiks, un Kāposts atkal sāks dzīvot pilnskanīgu dzīvi, būs slaida auguma šķirtenis, uz kuru virieši skatīsies ar cieņu un sievietes ar simpātiju.

Nākošajā dienā kolēģi pusdienu pārtraukumā, kā parasti, sadalījās bariņos un tipināja uz ēdnīcām. Todien Kāposts piebiedrojās vecajam Kīdam, kas pirmajā brīdī par līdzgājēju bija stipri pārsteigts.

— Kā tad tā, biedri Kāpost? — viņš jautāja. — Jūs taču pusdienu allaž ēdat mājās!

— Turpmāk tas vairs nenotiks! — Kāposts lepni atbildēja, paņēma cepuri un kopā ar Kidu devās uz priekšu.

Pēc piecām minūtēm viņš iegāja ēdnīcā un paceltu galvu nostāšanās rindas galā. Interesanti, kas šodien ir ēdams? Tā, tā, zirņu zupa un borščs, no otrajiem kotletes un bifšteks, bet saldaiss tikai viens — glāzē ieliets komposts un virsū uzsmesta picina krējuma. Labi, Kāposts nems boršču, bifšteku un kompotu.

Sakrāvis uz paplātes izvēlētos ēdienus, Kāposts kopā ar Kidu nosēdās pie lodzīga galdina un saka strēbt zupu, festrēbis pāris karotes, viņš sāka vērigi skatīties šķīvi. Vai tad šitas krāsainais ūdens bija borščs? Eiženijas vārtītie boršči garšoja pavisam citādi — tur varēja just dievišķi pikantu biešu garšu, lociņu aromātu, kā arī tikko jaušamu lauru lapu, ķiploku un etiķa buketi. Un, atļaujiet jautāt, kur ir smadzeņu kauls? Pie borščā obligāti jābūt smadzeņu kaulam, citādi borščs nav ēdams!

Kīda laikam to nezināja. Piekozdams rupjmaizi, viņš savu boršču šķīvi izstrēba kā nieku un kērās pie bifšteka. Kāposts tikai tagad ar klusām šausmām pamānāja, ka bifštekam blakus uz šķīvis nav vis kartupeļi, bet makaroni, ūdenaini makaroni! Tādu dabūt lejā bija absolūti neiespējami. Varbūt bifšteks būs labāks? Ar zināmu piespiešanos ēst varēja, lai gan, noliekot blakus Eiženijas cepto bifšteku, šis bija tikai bifšteka parodija.

Tad Kāposts pamēģināja saldo. To viņam nevajadzēja darīt. Putukrējums bija drusku ieskābs, bet Kāposta gremošanas trakts ieskābušus piena produktus nepanesa. Ieskābuši piena produkti Kāpostam bija inde, tie dedzināja pakrūtē, radīja žņaudzējus un nelabu dūšu. Nē, Kāposts nav pašnāvnieks, tāpēc saldo viņš neēdis.

Kīda tikmēr ielocīja ūdenainos makaronus, apēda bifšteku, zibeni tika galā ar saldo un, omulīgi nokrekšķinājies, izsacīja Kāpostam dažas pamācības.

— Jums, cienījamais kolēģi, vajag vairāk ēst! Kaloriju trūkums nelabvēlīgi iespaido smadzeņu šūnas.

Kāposts atbildēja tālāk kompotu glāzi un piecēlās.

— Man šodien nav apetītes. Gan jau rit paēdisim kārtīgi!

Patiesām, pēc pirmās neveiksmes vienīgi glēvuļi paceļ rokas. Kāposts cinisies! Protams, cīņa nebūs viegla, bet cilvēks ar dzelzainu gribu spēj kalnus pārbīdīt, kur nu vēl pierast pie ēdnīcu zupām.

Turpmākajās dienās Kāposts bezbailīgi un drosmīgi mēģināja ēst dažādās ēdnīcās un tik tikko neaizgāja bojā. Viņš pilnīgi skaidri jūta, ka viņam pamazām rodas gastrīts, kunga čūla un vē-

pavilkti uz zoba bet tad iejaucās Klaborkevičs.

— Biedri, tā nedrīkst! — viņš smējējus aprāja. — Nevienam savu aprobežotību nav vainojams. Varbūt viņš bērniībā ir sasitis galvu, varbūt viņa tēvs ir bijis alkoholiķis, kas to lai zina... Nelai-me var katram uzbrukt.

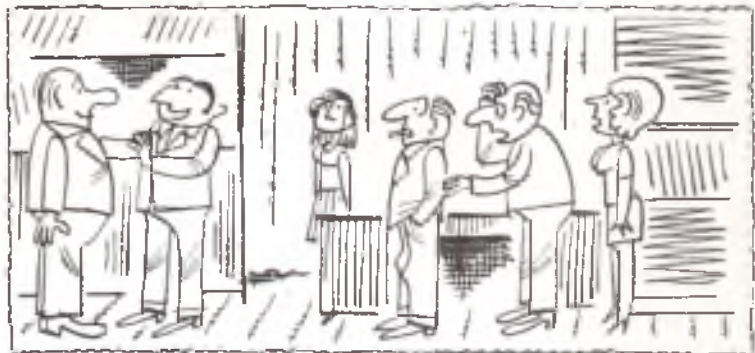
— Pilnīgi pareizi! — Kīda viņam piekrita. — Ari plānprātīnam maizeš gabals ir jānopelna. To mēs nedrīkstam aizmurst!

Zēģelnieks un Krāģis saprata savu nepareizo rīcību un nokau-nējās. Tādējādi Kāposts varēja mierīgi strādāt, ēst mājās pusdienas un nešķirties. Daļu savas cilvēka cīņas viņam nācās zaudēt, bet tas bija neizbēgami, jo nevar taču dzīvot nepārtrauktā laulībā un prasīt, lai viņu uzskata par absolūti pilnvērtīgu. Kāposts to saprata un samierinājās. Jo vairāk tāpēc, ka nākamais priekšnieks Klaborkevičs pret viņu bija sevišķi laipns un labvēlīgs.

Pusgadu vēlāk Kīda tika izva-dīts pelnītā atpūtā. Bija svinīgas runas, dāvanu pasniegšana un at-va-du mielasts. Mielastā Kāposts ēda visai maz, jo baidījās atkal sagandēt savu kuņģi.

Divas dienas pēc Kīdas aizieša-nas sprāga bumba — ar lielā priekšnieka Cīrcena pavēli Kāposts tika iecelts par mazo priekš-nieku jeb, oficiāli izsakoties, par nodaļas vadītāju.

Pirmajā brīdī visi blīsināja acis, tad sākās saucukstēšanās un sprīešana. Kāposts par mazo priekšnieku! Apžēlojieties, ko tas varētu nozīmēt?

zis. Ja tā turpināsies, pēc gada uz Kāposta kapu augs zaļa zālite. Būt vai nebūt — lūk, kāds bija jautājums! Kāposts izlēma — būt!

Jau nākamajā dienā viņš atkal pusdienoja mājās. Pēc nedēļas pazuda graizes, pazuda žņaudzēji un pārējie bojāejas simptomi. Vēl pēc nedēļas dzīve atkal bija kļuvusi jauki apskaidrota, un ēdnīcas viņš atcerējās kā briesmīgu murgu.

Protams, Kāposta atteikšanās no ieceres šķirties nepalika bez sekām — kolēģiem radās arvien ciešāka pārliecība par viņa garīgo atpalicību. Zēģelnieks ar Krāģi pāris reizes pat mēģināja Kāpostu

Noslēpums drīz vien atklājās. Kādu dienu lielais priekšnieks Cīrcenis bija sevišķi labā garastāvoklī, un Annina viņam sadūšojās pajautāt:

— Šefiņ, kāpēc jūs iecēlāt tieši Kāpostu, to āmurīņu, par nodaļas vadītāju?

— Tev, Annin, tādas lietas grūti saprast, — Cīrcenis laipni atbildēja. — Redzi, Kāposts ir stabils virs. Četrpadsmit gadus ar vienu sievu...

Annina mīli pasmaidīja.

— Ak, cik jūs, šefiņ, esat tālredzīgi!

Cīrcenis piemiedza aci un arī mīli pasmaidīja.

CILVĒKA DRAUGI

Ir tāds sakāmvārds: «Mūžu dzīvo, mūžu mācīs.» Neticami, tomēr fakts, ka man to diendienā atgādina suni. Jā, jā, tie paši četrkājaini, kuru urbanizācijas tieksmes dažs labs savā atpalicībā cenšas visādi nopelt un nopolgot. Atzišos godīgi: es pats ne vienu reizi vien esmu metis greizu aci uz suni īpašniekiem. Toties tagad...

Braucu reiz elektriskajā vilcienā un lašu avīzi. Te kaut kur ap Ziemeļblāzmu vagonā iekāpj sieviete ar suni. Antisunisti tādus sauc par teljiem. Nu teljs, ne telā, bet, kad lien zem sola, rodas bažas, ka nepaceļ to ar visiem pasažieriem gaisā. Ne visai omulīga sajūta. Labi, palidīs ir, lai nu būtu. Bet kur tāds lielgabariņa dzīvnieks lai liek savās ķepas? Skaidrs, nostiepj gar manām kājām. Aste kā troses gals pār viduseju, priekšķepas pie sienas, un gul nost. Piesardzīgi aizbidu savas kājas garām pretimsēdētāja kājām un mēģinu lasīt. Bet kas nu vairs par lasīšanu. Kājas sāk tirpt. Suna liellops ir iekārtojis pamatīgi. Gaidu, varbūt mainīs pozu. Tad arī es varēju pagrozīties. Kas tev deval Gul kā blāķis. Suņa saimniece, laikam pamanījusi, ka vairāk skatos uz viņas mīluļa nekā avīzē, saka:

— Esiet bez bažām, jūs viņu nemaz netraucējat...

Es, protams, jutos glaimots, ka mana smalkjūtība tik augstu novērtēta, un ciešos tālāk.

Beidzot ir klāt mana stacija. Pa- baži. Noliecos, lai paceļtu no grīdas savu provianta somu, un roka paliek pusceļā. Suns flegmātiski atvāz plakstus un vēro, ko darišu. Ja nu šai stūrainajā galvā iešaujas doma, ka uz grīdas ir viņa pavēlnieces soma un kā tāda tā pienācīgi sargājama? Lēni, lai nezaudētu cieņu saprātīgā dzīvnieka acis, atvelku roku atpakaļ. Pamanījusi šo kustību, mana blakussēdētāja atkal noreagē:

— Nebaidieties, nebaidieties, viņš nekož...

Es drusku nomierinos. Bet ko tas līdz? Mana stacija pa to laiku ir garām.

Gaidot atpakaļvilcienu, izprātoju, ka laikam par labu vien būs nākusi mana tikšanās ar pieklājīgo suni. Kā citādi es būtu guvis atzinu, ka kļūstu pārlieku tramīgs? Tāda bailība, starp citu, ir vecuma pazīme. Taču cilvēks pret vecumu var cīnīties. Grūti ir, bet var. Un vai nav labi, ja tev kāds liek palūkoties pašam uz sevi no malas?

Otrs gadījums. Soreiz jūrmalā.

Man ir tāds paradums meklēt klusākus nostārus. Kad esmu izkļuvis no brūnu, pusbrūnu un balto augumu biežņas, ieraugu — taisni uz manu pusi jono īsts Baskervilas briesmonis. Smiltis vien put. Ko es? Pakampju jūras izskalotu siekstu un grūzu preti. Bet tas nezvērs vīrsu un vīrsu!

Pēkšņi caur asinskāro rūkšanu sadzirdu maigu balsi:

— Nebaidieties! Nerons nevienam neaiztieks.

It kā es būtu jau pirms gadiem pieciem sapazistināts ar viņas miesassargu! Tāpat gudrais lopinš atvāzis ilknus smaidā? Uzreiz to grūti aptvert, tāpēc es siekstu nost nelieku.

— Bet kā es to varu zināt? Varbūt man vajadzēja ļaut, lai tas jūsu cerbers man saplēš uzvalku?

Svešiniece pienāk tuvāk, apsauc Neronu un jau oficiālā balsi saka:

— Kāpēc jūs grābāt pagali? Nerons domāja, ka grāsāties viņam uzbrukt. Tāpat pats esat vainīgs!

Kaut cik atguvies, atgādinu, ka likums vispār aizliedz vest sunus pludmalē, ka dzīvnieks tomēr paliek dzīvnieks... Bet suna īpašniece to vairs negrib dzirdēt. Viņas skaisti nosaulotā mugura liek saprast, ka viņai šai jautājumā ir īpašs viedoklis, kas nav diskutējams.

Pēc uztraukumiem mazliet nomierinājies, sāku domāt: «Paga, paga, varbūt es tiešām pārsteidzos? Jā, nūdien! Vēl taču tas briesmonis nebija nogaršojis manus stilbus. Un kas mani didija kērt siekstu? Vai nevarēju pašaut priekšā salmenīcu? Nūdien, pats vainīgs, tikai pats...»

Tā es nonācu pie otra svarīga secinājuma: esmu kļuvis pārlieku nervozs. Un kas būs pēc gadiem desmit, ja jau tagad neprotu valdīties? Tik tiešām, jāsaka paldies tam Neronam, ka pievērsa manu uzmanību šim apstāklim. Laboties nekad nav par vēlu!...

Tagad es uz suniem raugos gluži citām acīm. Protams, arī uz viņu saimniekiem.

Kad kaimiņdzīvokļa sēters, izvilcis savu saimnieci koku un stābu apgaitā, ierejas kāpņu telpā jau pussešos no rīta un es nevilus saraujos, man tūlīt kļūst skaidrs: jā, jā, pēdējais laiks kļūt iecietīgākam.

Bokseris no kaimiņmājas mūžīgi apstājas pie vinstīgām, kas jau tā mūsu mājas galā aug negribīgi, kā no saules baidīdamās. Nu, un tad? Vai nevarēja tās stigas iedzīt citā vietā? Protams, varēja. Tāpēc nav ko gausties!

Tā es pasacīju savam kolēģim Lejnīkam, kas aizrakstīja redakcijai vēstuli un prasīja saukt, kā viņš teica, sunu dievinātājus pie kārtības par ielu un apstādījumu «piegānišanu», iedomāties! Un Kalniņš, viens no maniem pazinām, viņam piebalso: jā, sunu turēšana pilsētā esot jāierobežo, kaut vai uzliekot pietiekami augstu sunu nodokli. Nu, cik tālu mēs tā aiziesim?

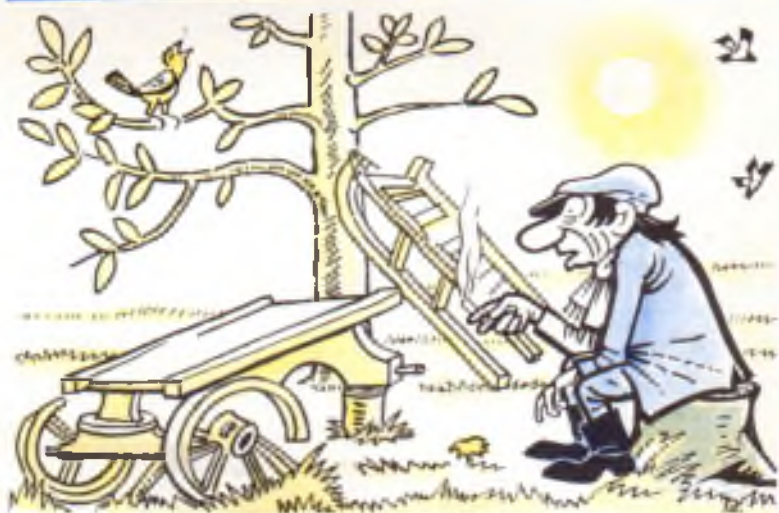
Kas attiecas uz mani, es vairs neticu pasacīnām, ka viens suns pagājušajā vasarā Jūrmalā smagi sakodis kādu meiteni, bet cits apdraudējis lēnās skriešanas cīnītāju tepat Daugavmalā. Tāpat kā leģendām par suniem, kas uzbrūk pastniekiem. Neticu, un cauri. Un, vispār, tā sauktie cietēji paši vainīgi. To es secinu no savas pieredzes. Suņi ir cilvēka draugi. Lūk, tādas tās lietas!

MĀRTIŅS TĀRTIŅS

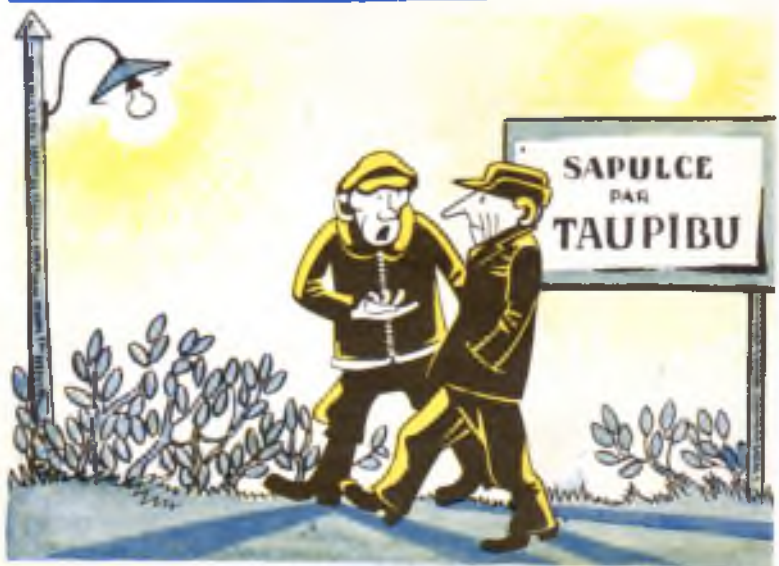
— NECIEŠU ATDZISUSUS ĒDIENUS...

U. MEŽAVILKS

— RATI JĀTAISA ZIEMĀ, RAGAVAS VASARĀ... NĀK VASARA, TĀTA BŪTU JĀLABO RAGAVAS...

E. RUSMANI

— KO VĒL VĀRETU IETAUPĪT, TĀ MAN IR TUMŠA LIETA...

E. RUSMANI

— PRET VIŅU MUMS JĀBOT SEVIŠĶI IEJUTIGIEM — VIŅAM IR AIZMUGURE!

E. OZOLIŅŠ

ATPŪTAS NAMĀ

— Labdien, Klement! Nu stāsti, kā sviežas... Kur visu laiku bijt pazudis?

— Sveiks, Janka! Nekur es neesmu pazudis. Tepat atpūtas namā tupu jau sesto mēnesi.

— Un kā tad liet pa atpūtas namu?

— Nesūdzos, Janka. Dzīvot var.

— Kā baro?

— Ēdnīcā nav nekādas valnas.

— Nu, un brīvā laikā droši vien arī netrūkst, ja ir vēlēšanās, var aizņemt uz mājām.

— To gan, Janka, nevar. Režims jāievēro! Citādi vadītājs parakstīs tādas procedūras, ka laimīgs nebūsi.

— Un kāds tad ir režims, vai smags?

— Nekas sevišķs jau nav! Dienas pirmajā pusē pavisam ciešams. Tikai pievakarē tāds nepatīkamāks. Tīri kaulus sāk lauzt...

— Pastāsti sīkāk, Klement! Jo, redzi, arī man priekšnieks piedāvā kaut ko līdzīgu atpūtas namam. Gribu zināt, vai ir vērts ielaisties.

— Ko tur daudz stāstīt! No rīta pulksten as-

toņos pulcējamies un ejam uz ēdnīcu. Paēduši atpūšamies turpat koku paēnā. Lasām avizes, darbinām tranzistorus, sītam trumpas. Ap pulksten desmitiem vizītē ierodas vadītājs. Apjautājas par veselību. Iedod katram individuālu uzdevumu un aizbrauc. Tikko šis prom, skrīenam peldēties. Pēc tam sauļojamies līdz vieniem. Tad atkal ejam uz ēdnīcu. Paēduši kādu stundīgu nosnaužamies. Pēc tam ņemamies ar sabiedriskajiem darbiem. Gatavojam sienas avīzi, testudējam pašdarbības programmu...

— Paklau, Klement, tad jau jums tur nav dzīve, bet pasakai!

— Tikai dienas pirmajā pusē! Pievakarē mūs atkal apclemo vadītājs. Un te nu gribot negribot jāstiepļ ķieģeļi, jāsiļā grants...

— Pagaidi, Klement, ko tu vāvuļo? No kura laika atpūtas namā ir jāstrādā?

— Tāds kā dumjš! Ja cilvēks pieņemts darbā, viņam ir jāstrādā! Un mēs taču jau sesto mēnesi ceļam atpūtas namu...

J. JUZEFS

Laid!

[Monologs pie restorāna durvīm]

— Ko, nelaidīsi mūs ar Franci iekšā! Piedzērušies, saki! Francim kamzolis, man dungriņi mugurā! Ko tu sajēdz! Tagad visiem ir džiņsi, un mēs taču nākam tieši no šances. Katru vakaru, jau kur tie gadil! Bet tu šeit stāvi tikai pāris nedēļas. Ko, šļipsi un pletkreklū! Ha, ha! Pats tu esi kreklis! Aizvēsturiska domāšana. Man dungriņi mugurā, zin, cik jūrām pāri nākuši — jo noplīsušāki, jo glaunāki! Francim kamzolis no Kanādas, tev tādu ne mūžam nevalkā!...

Un, vispār, pamāģini tikai nelaist, rīt te vairs nestāvēsi! Mēs likumus zinām! Mums vienmēr būs taisnība. Nav jau pirmo reizi. Pagājušo nedēļu rājienu dabūji! Dabūsi vēl! Ar mums jokus nedzen! Ticās mums nevis tev...

Kāda mums daļa par citiem viesiem, kas nāk jubileju svinēt! Laid iekšā! Nelaidīsi! Nu tad atceries kafejnīcas šveicaru! Tas arī mūs nelaida. Pēc tam dabūja pagulēt uz slimības lapas!

Nu kā — vai ilgi būs jāgaida!

Noklausījās un pierakstīja
I. STRUPULIS

Miļo «Dadzīt»!

Mēs gribētu, lai Jūsu korespondents nofotografē mūsu māju, Rīgā, Mārstalu ielā 3, jo tā savā ziņā ir vēsturiska celtnie. Kaut vai tāpēc vien, ka jau deviņo gadu gatavo dokumentāciju šīs ēkas kapitālajam remontam.

Tikai, lūdzu, piekodini, lai korespondents nejausi neizkustina koka stabus, uz kuriem visa mūsu māja turas, citādi, kā jau Tu pats saproti, vēsturiskais piemineklis var sagāzties.

Ar cieņu B. MANGINA
un citi mājas iedzīvotāji

— UN VĒL — ES NEVARU CIEST SIKUMAINĪBU.

U. MEŽAVILKS

Činy a myšlenky

SVĚTLÝ ZÁTIHLOU LÁSKAVOSTI VSTÁVĚL. HODUJTE
SIRNĚNÍ SVEIC JUBILÁRU!

BEZ VÁRDIEM.

V. PENDEVS

VEDOKLIS.

R. DELEV

— TEK! NESU MEISTARAM.

I. BABUKOV

BEZ VÁRDIEM.

R. RAČEVS

BEZ VÁRDIEM.

G. RAEVS

BEZ VÁRDIEM.

P. GATEVS

— KĀ NORIS GATAVOŠANĀS APSPIEDĒI?
— ĻOTI ĻABI! JĀU ESAM ATRADUŠI RESTORĀNU BANKE-
TAM.

V. ANDREEVS

BEZ VÁRDIEM.

G. ANASTASOVS

Nesen paziņas mani iekārtoja lai, kā viņu, — tiklā. Tētis gan gribēja, lai kļūstu par ķirurgu, bet mamma teica — tikai pār viņas liķi. Ja es gribot griezt, lai griežot. Bet tikai gaļas bodē. Desas. Ķirurģs varot nogriezt ne gluži to, ko vajag, un tad būšot šausmīga jezga. Bet desu griez no kura gala gribi, vienmēr būsi cienijams cilvēks.

Labī, es esmu cienijams cilvēks. Praktikants. Stāvu pie desām. Jo tātis, pēc mammas domām, esot mana nākotne. Veikalvedis izmet divas kastes cieti kūpinātu desu. Lai rādīt nu, ko spējot! Sāku rādīt — sveru, griežu, ietinu. Raibs vien gar acīm. Rokas dreb, kājas tric, sviedri list acīs... Pēkšņi viena dāma, viena tāda sardele minimēteli sāk celt traci. Ko es viņai esot iesvēris, ko es viņai esot ietinis, ko es viņai esot iesmērējis?!

— Desu, — saku, — cieti kūpinātu, pieci rubļi četrdesmit kapeikas kilogramā.

Bet šī — blaukti! — pirkumu uz vitrīnas. Vitrīna čupā, stikli uz visām pusēm. Ar kūpināto desu tik lielus postījumus nenodarisi.

— Balķis tas ir! — pircēja brēc. — Kā jums nav kauna! Kāpēc jūs nesarkstat?! Vai jūs desu veikalu par malkas placi gribat pārvērst?!

Skatos — mammuc mīlo! — nūdien, koka gabals. Vadītājs droši vien to kaut kur meta, bet misējās un trāpija kastē. Es, protams, sarkstu kā pēdējais neļģa, bet dāma tikmēr turpina ārdīties. Mani pie desām pat šāviena attālumā nedrīkstot laist, un, vispār, no kurienes es tāds esot radies.

— No turienes, no kurienes visi rodas, — skaidroju. — No skolas sola. Praktikants...

Šī mazliet pierimst un sāk brīnīties. Brīnās, kamēr beidzot apjauš — ja jau cilvēks tik neaptēsts, tad jau laikam vidusskolai cauri aiz matiem izvilks... Tad viņa pievāc koka pulķi — saimniecībā noderēšot — paņēmt pilnvērtīgu desu un prom.

Nākamajā dienā lampu drudzis vēl trakāks, bet tā vakardienas sardele atkal klāt un skatās. Jo šī vairāk skatās, jo man lielāks drebulis. Labprāt mukt, bet kur tu aizmuksi, ja mamma nolēmusi, ka man tai, kā viņu, — tiklā jāpaliek.

Neko darīt... Kur desai par daudz, griežu nost, kur par maz — druscīt ar ikšķi piebakstu... Ka tikai ātrāk no pircējiem vajā...

Tiklīdz pienāk dāma rinda, šai atkal rokas pa gaisu, mute līdz auskariem. Ko es šodien viņai esot iesvēris, ko es šodien viņai esot iesmērējis?...

Skatos — desa kā desa. «Doktora» desa. Pirmā šķira.

Bet šī tikai savu: viņa pati redzot, ka tā esot doktora nevis praktika desa, bet kāpēc doktora desai vismaz piecdesmit gramu trūkstot?!

— Dzīvē jau katram kaut kā pietrūkst... — skaidroju. — Un desām it īpaši. Nožuvums, nobirums...

— Ak tagad to sauc par nožuvumu? — šī vaicā un atkal — blaukti! — pa vitrīnu. Pirmajā dienā es viņai malku esot pārdevis, šodien ar pirkstu svarus bakstot, diez ko rit uz svariem likšot... Šī tagad visam par spīti nēmsot to, ar ko es desai piecdesmit gramus esot piebakstījis klāt. Saimniecībā viss noderēšot.

Bet kā es savu ikšķi lai atdodu? Iedod tādai madāmai kaut vai mazo pirkstiņu, viņa paņēms visu roku. Bet rokai taču es pats esmu klāt.

— Nevaru, — saku, — jums savu personisko mantu atdot. Ja es katram pircējam kaut ko no sevis līdzī došu, kas man pašam paliks? Es labāk atvainošos.

Taču viņa neliēkas ne zinīs. Viņa naidu esot nevis par tukšu plāpāšanu, bet par precī maksājusi. Viņa neesot vainīga, ka es sevi tai desai piesvēris klāt, viņa nēmsot mani, un punkts. Bet, ja negribot ar labu, lai dodot veikalvedi!

— Nav, — atbildu, — šodien nav pieve-duši.

— Kā nav? Kā nav? — viņa neliēkas mierā.

Iekšējā balss viņai čukstot, ka ikvienā kārtī veikalā esot viss, pat veikalvedis. Varbūt to draugiem taupot?

Neko darīt, ejam pie veikalveža. Veikalvedis mani mīļi uzrunā dažādos vārdos un nesprot, kāpēc es pircējai tik ļoti esmu vajadzīgs.

— Kas piesvērts, tas mans! — šī atce — Vēdišu mājās, lai mazgā grīdas un pieska bērnus.

Veikalvedis rokas vien noplāta. Ja nu dvēseles naivumā esot sevi piesvēris desai klāt, lai ejot vien. Šis noformēšot mani prak ārpus veikala sakārā ar pircēju pieprasījumu.

Atvados no veikalveža, sardele aizved ma pie sevis uz mājām. Durvis atver vīrs kā tr

durvju skapis, vaicā: no kurienes es, tā sprukstinš, esot radies?

— No tā, kā viņu, no desu veikala, — saku.

— Nejauši jūsu sievas desai klāt piesvēros.

— «Doktora» desai, — sardele sāk skaidr

— Piecdesmit gramus ar pirkstu klāt pieb

stīja... Un, kas piebikstīs, tas mans!

— Bet kur mēs viņu turēsim?! — vīrs rrimstas. Ja es pie viņiem palikšot, mani ta vajadzēšot barot, vest pastaigā un ierā istabu. Bet viņiem esot tikai divistabu dzīvelis. Lai desojot uz visām četrām debess pusē

Bet kur es varu desot? Vienīgi atpakaļ gaļas veikalu. Pretējā gadījumā mamma kādam celofāna cīsinam ādu pār acīm nomau Nopūšos un eju atpakaļ. Pie desām. Tajās, p mammas domām, esot mana nākotne.

7. ANIS EZI

Sūrumu cienīgā mājās pārnāca sasarkusi un gaužām aizkususi. Smago nešļavu viņa saudzīgi nolika uz virtuves galda. Noraisīja galvas lakatiņu un tad sauca:

— Jēkaup, kur tu paliec? Ausis aizkritušas, vai?

No istabas atskanēja neapmierināta kreķķēšana. Beidzot ģimenes galva parādījās durvīs un paberzēja uz zoda sadīgušos bārdas rugājus.

— Kaut tu zinātu, kas man par prieku! Nu gatavā laime...

Jēkaupam šādas runas par laimi negāja pie sirds:

— Vai pudeli alus atnesi?

— Nē, taču, — Sūrumu pati apspēdās uz krēsla. — Tev tikai tā plumpēšana, tā mantas putināšana prātā. Vai tu saproti, ka viens divi sābeigsi sirdi? Un tad vajadzēs gulties zārkā... Tagad no slapjiem dēļiem vien taisa.

— Vai nu tik traki būs? — Jēkaups mēģināja iebilst. — Labāk rādi, ko īsti atnesi! Nebūsi tak pārstiepusi ābolu sulu. Tā pat uz pagīrām neder.

Sūrumu pati citu pēc citas uz galda krāva prāvas ievārijuma burkas:

— Saproties, no viena paklīduša tēviņa pirmklasīgu zapti nopirku. Vārtu rūmē nomēģināju. Tikpat smeķīga kā pašas vārti. Par visām sešām burkām tikai trīs rubliši... Nāc un paprovē... Nāc, kad tev saka!

— Man tie saldumi neiet pie dūšas, — Jēkaups atgaiņājās un atkal paberzēja zodu.

— Vēlāk lūgsies, un tad es tev parādīšu pigu. — Sūrumu pašai briesmīgi kremta, ka nebija neviena, kas apjūsmotu neiedomājami lēto pirkumu. Bet cik ilgi skatīsies un tiksmināsies? Viņa sakrāva pirkumu grozā un nesa uz pagrabu.

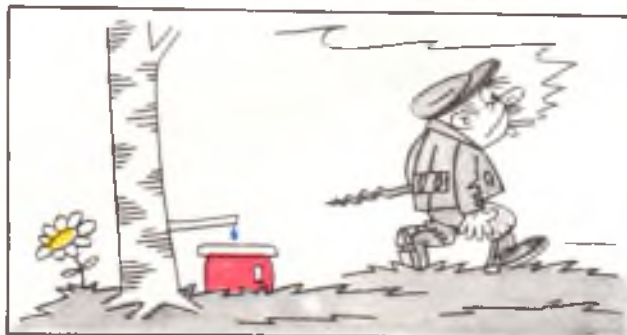
Bet tavu brīnumul Pagraba durvis tikko pievērtas. Ļaunas nojautas pārņemta, Sūrumu pati ar drebošu roku aizdedzināja sveci. Kā tad! Plaukts izrādījās tukšs. Viņas pašas vārti zapte bija prom.

Sūrumu pati ilgi un skumji lūkojās uz tik lēti nopirktajām burkām. Tad pagrozīja vienu, pagrozīja otru, trešo. Nu kā tad! Pazīstamas. Pat pārāk ļoti pazīstamas! Un viņa kā pēdējā mulķe nopirkusi pati savu zapti. Bet kāpēc pirmīt nesamanīja? Tad ķēra un grāba uz to ātrāko, lai tikai kaimeiņu Made neaizsteigtos priekšā. Tā turpat rinķi grozījās, rinķi vien...

— Plēguri, rik!urāvēji, — Sūrumu pati sabruka uz kartupeļu maišeļa. — Ja es to laupītāju dabūtu rokā... Tad es viņam tā parādītu... — Un, kā apliecinādama savas lielās dusmas, viņa sagrāba vienu burku un metā pret sienu. Tieši tā viņa tam laupītājam sadotul!

Bet Jēkaups, tas īstais žuliks un laupītājs, kopā ar savu draugu, nu ar to pašu, kas bija burkas pārdevis, sāku bodē omulīgi dzēra vīnu. Trīs rubli nebija zemē metami. Ja laulene labprāt pirka, kāpēc tad Jēkaups nevarēja būt tas pārdošanas organizators. Tik un tā naudiņa apgrozījās ģimenes lokā...

E. ZIEMELIS

BĒRZŪDENS.

O. NĒRZIŅŠ

BEZ VĀRDIEM.

J. BRINKIS

Tā esot gadījies

Pie angļu ārsta Abernetija atnāca pacients. Pēc izmeklēšanas ārsts teica:

— Neuztraucieties, jums nekā nopietna nav. Vajadzētu tikai mazliet izklaidēties. Aizejiet uz komiķa Grimaldi priekšnesumiem, jums noteikti būs par viņa izdarībām joksmejas, un tas jūsu veselībai nāks vairāk par labu nekā zāles.

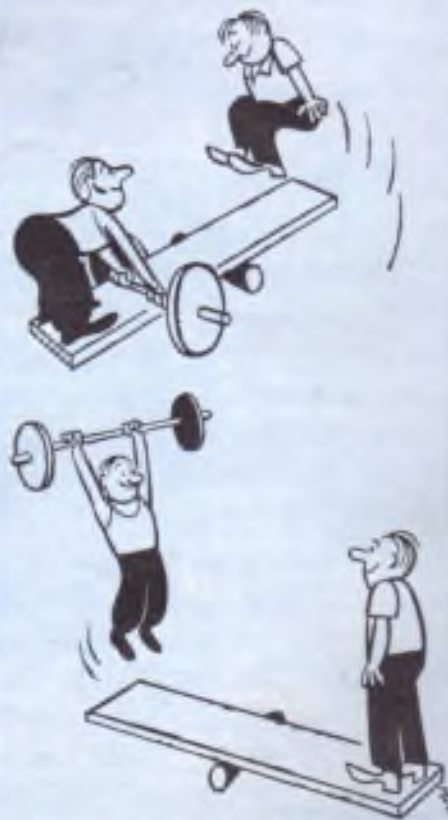
Apmeklētājs skumji palūkojās ārstā un teica:

— Es esmu Grimaldi.

Pie Džordža Bernarda Šova kādu dienu atnāca vīrietis ar milzīgu manuskriptu un teica:

— Dārgais kolēģi, palīdziet pārvērst manas ģenialitātes dzirksti par liesmu! Dīžais rakstnieks atdeva manuskriptu atpakaļ un teica:

— Jūs neesat atnācis īstajā vietā — es neesmu plēšas.

BEZ VĀRDIEM.

I. MELOAILIS

300 GADI CIETUMĀ VAI

NAUDAS SODS «SAPRĀTĪGOS APMĒROS»

Klauni Zigomārs un Palomārs sarunājas cirka arēnā.

PALOMĀRS: — Mesjē Zigomār, 1976. gadā es vairs nevēlos būt par klaunu. Es būšu tiesnešs.

ZIGOMĀRS: — Kas man par daļu! Likumus es neesmu pārkāpis.

PALOMĀRS: — Apsūdzētais Zigomār, pirms pāris dienām mesjē Lojāls pazaudēja desmit frankus. Tie viņam izkrita no kabatas. Jūs tos pievācāt un iebāzāt savā kabatā. Ko jūs varat teikt savā labā?

ZIGOMĀRS: — Tu joko, Palomār! Šos desmit frankus mēs abi kopā notērējām kafējnīcā.

PALOMĀRS: — Tātad, apsūdzētais Zigomār, par šiem nozagtajiem desmit frankiem jūs kafējnīcā pacienājat savu draugu?

ZIGOMĀRS: — Nu jā, bet tas draugs taču bijī tu! Es uzticos savas valsts taisnajai tiesai.

PALOMĀRS: — Apsūdzētais Zigomār, es piespriežu jums naudas sodu tūkstoš franku apmērā par to, ka jūs nozagāt desmit frankus.

ZIGOMĀRS: — Man par to nosplauties. Man nav naudas.

PALOMĀRS: — Ja jūs, notiesātais Zigomār, nevēlaties maksāt sodu, es būšu spiests jums piemērot piespiedu līdzekļus.

ZIGOMĀRS: — Ko tas nozīmē?

PALOMĀRS: — Piespiedu līdzekli konkrētajā gadījumā nozīmē, ka naudas sods tiek aizstāts ar ieslodzījumu cietumā.

ZIGOMĀRS: — Es labprāt samaksātu savu naudas sodu, bet diemžēl nevaru. Es esmu nabags, Palomār. Cirkā ir krīze, jau trīs mēnešus mēs neesam neko saņēmuši.

PALOMĀRS: — Tu maksāsi vai nemaksāsi?

ZIGOMĀRS: — Nē, nemaksāšu.

PALOMĀRS: — Uz cietumu! Par tūkstoš franku naudas soda nemaksāšanu pienākas simt gadi ieslodzījumā.

ZIGOMĀRS: — Tu esi nelietis, Palomār!

PALOMĀRS: — Vēl simt gadi par necieņas parādīšanu man.

ZIGOMĀRS: — Tavai tiesai nav nekāda sakara ar taisnību, tā ir buržuju tiesa. (Uzrunā publiku.) Izsvilpiet viņu! Viņš tiesā pēc šķiras piederības! (Publika izsvilpj Palomāru.)

PALOMĀRS: — Klusumu, vai es pavēlēšu jums atstāt cirku un jūs nedabūsiet atpakaļ naudu, kas samaksāta par biļetēm! Notiesātais Zigomār, piespriežu jums vēl simt gadus par to, ka mūsu pilsonisko tiesu jūs nosaucāt par šķirisku.

ZIGOMĀRS: — Man nav nekādu iespēju nosēdēt cietumā trīs simt gadus. Es labāk maksāšu savu naudas sodu.

PALOMĀRS: — Bet es domāju, ka tev nav naudas...

ZIGOMĀRS: — Patiesību sakot, es nocēlu tūkstoš franku zirgu dresētājam. Viņa tos atrada zirgam zem kājām. Es esmu bagāts, es varu sodu samaksāt!

PALOMĀRS: — Tu esi bagāts, bet tu esi nozadzis tūkstoš frankus zirgu dresētājam.

ZIGOMĀRS: — Godīgi sakot, es tos zadzis neesmu, es tikai mazliet pablēdījos.

PALOMĀRS: — Ak tā? Pastāsti!

ZIGOMĀRS: — Es uzcēlu kārsu namīņu, nokrāsoju tā, it kā tas būtu uzbūvēts no vislabākajiem ķieģeļiem, un pārdevu. Viņa man par to atdeva visus savus ietaupījumus.

PALOMĀRS: — Bet tas taču nav godīgi!

ZIGOMĀRS: — Kaut kā iztika ir jānopelna.

PALOMĀRS: — Par to, kas jūs, mesjē Zigomār, ar viltu izkrāpāt zirgu dresētājam naudu, es jums piespriedīšu mēnesi cietumsodu.

ZIGOMĀRS: — Tas ir saprātīgs spriedums, tu esi īsts draugs.

PALOMĀRS: — Ja vēlaties, varat lūgt, lai jums ieslodzījumu aizstāj ar naudas sodu.

ZIGOMĀRS: — Tu gribi teikt, ka man nebūs jāiet uz cietumu, ja samaksāšu naudas sodu?

PALOMĀRS: — Protams. Tev jāiesniedz lūgums par soda mīkstināšanu, ministrs ar to iepazīšies un prezidents, būdams pēc dabas sirsnīgs un saprotošs, dos attiecīgu norādījumu. Tu samaksāsi sodu un tev nebūs jāsež.

ZIGOMĀRS: — Neticu. Tas nav iespējams.

PALOMĀRS: — Tas ir taisnība, tāpēc ka

par to es lasīju valdības biļetenā «Journal Officiel» 1975. gada 20. decembra numurā. Tieslietu ministrs var nodot notiesātos prezidentam apzēlošanai. Pēc tam viņi atbilstoši prezidenta lēmumam maksā naudas sodu. Kāds deputāts par to ministram apjautājās un saņēma atbildi, ka pērn šādu iespēju izmantojuši 66 notiesātie, aizpērn tikpat, bet aizaižpērn — 41.

ZIGOMĀRS: — Tātad, ja es esmu nabags un man jāmaksā naudas sods, es eju cietumā tāpēc, ka nevaru to samaksāt. Ja turpretim esmu bagāts un man piespriež cietumsodu, es maksāju naudu un palieku brīvībā?

PALOMĀRS: — Bez šaubām.

ZIGOMĀRS: — Varenī iekārtota tava tiesa, Palomār!

PALOMĀRS: — Tā nav mana tiesa. Tā ir tiesa visai franču tautai. Nabagajiem — piespiedu līdzekli, bagātajiem — vietā naudas sods. Ko tu labāk vēlies: būt nabags un iet cietumā vai būt bagāts un maksāt saprātīgos apmēros naudas sodu?

ZIGOMĀRS: — Es labāk gribu būt bagāts un uzskatīt tevi par savu draugu nekā būt nabags un domāt, ka tu esi draņķis. Nāc, es tevi apkāmpšu!

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

— Es gatavojos divas nedēļas pavadīt Hālijā. Vai jums nebūtu kāds ceļvedis!

— Lūdzu, «Desmit dienas Hālijā»! Jaunākais izdevums.

— Tas ir jauki, bet ko es darīšu atlikušās četras dienas!

— Izpildiet šo veidlapu un aprakstiet viņas pazīmes.

— Labi, bet ar vienu noteikumu: kad jūs viņu atradīsiet, nerādiet viņai veidlapu.

Tāvs:

— Man bija desmit ābolu, divus es apēdu. Cik ābolu palika!

Dēls parausta plecus:

— Skolā mēs risinājām uzdevumus tikai ar apelsīniem.

— Kad mēs apprecēsīmes, mīļais, mums būs trīs bērni.

— Kā tu to zini!

— Viņi pašlaik dzīvo pie manas māmiņas.

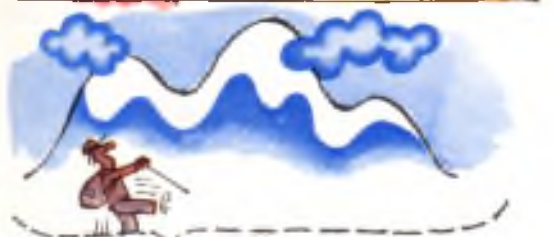
Apmeklētājs, gatavodamies iet prom no restorāna, uzrunā garām ejošu viesmīli:

— Vai vēl listi!

— Nezinu, — tas neapmierināts atbild. — Jūsu galdu apkalpo mans kolēģis.

Polijas iecirkņi.

— Es kerados paziņot, ka pazudusi mana sieva.

Amerikāņu fiziologi ir konstatējuši, ka daudzi cilvēki pēc dienas trokšņiem un steigas nevar paciest ne mūziku, ne klusumu. Šiem īpatņiem ir radīta skaņuplate, kurā ierakstīts ielas trokšnis, policijas mašīnu sirēnas, metro un šāvienu skaņas. Līdz šim pārdoti 70 000 skaņuplates eksemplāru. Aptaujā noskaidrots, ka lielākā daļa pircēju uzskata šo skaņu haosu par jauna veida mūziku.

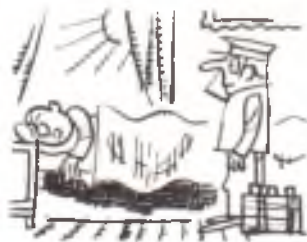

Leidibrendas [DĀR] iedzīvotāja Margareta Grifita bija izteikusi vēlēšanos, lai viņu apbedī kopā ar automobili. Kapsētas administrācija šo vēlēšanos noraidīja ar šādu pamatojumu:

— Mūsu kapsēta domāta tikai baltajiem. Margaretas Grifitas automobils ir tumši zils.

Bonnas periodiskais izdevums «Esprit» nesens rakstīja: «Izglītotam cilvēkam jāprot atšķirt preču sadārdzināšanās no inflācijas.»

Students Franks Adamss savā brīvlaikā strādāja par piena iznēsātāju. Dandijas tuvumā [Skotijā] kādu dienu viņš pie viena klienta durvīm atrada zīmīti ar šādu tekstu: «Lūdzu, pieberiet

krāsni ogles, palaidiet uz brīdi vaļā suni un nolieciet avīzi uz naktsgaldiņa. Paldies! Plens šodien nav vajadzīgs.»

Kādā Stokholmas laikrakstā nesen varēja izlasīt šādu vīriešiem domātu pamācību: «Ja jūsu uzvalkam trūkst pogu, izdariet vajadzīgo secinājumu: vai nu precieties, vai arī iesniedziet tiesā lūgumu šķirt Jūsu laulību.»

Milānas biedrība cīņai pret plakātu izvietošanu autostrādu malās uzsāka savu kārtējo agitācijas kampaņu, izgatavojot lielu skaitu plakātu ar uzrakstu: «Most ar plakātiem!»

Kādā Vīnes telefona būdā pie sienas piesprausta zīmīte ar šādu atziņu: «Optimists ir cilvēks, kas iedomājas, ka sievietē atbrīvos telefona būdu, kad viņa no savas sarunu biedres ir atvadījusies trešo reizi.»

Širbrukas [Kanādā] finansu nodaļas durvis rotā šāds uzraksts: «Neatstājiet durvis vaļā! Telpas kurina par jūsu naudatu!»

Tikumības celšanai Izraēlas armijā pulkvedis Daliads Rass, kas komandē sieviešu karaspēka vienības, ir devis rīkojumu pagarināt sievietēm brūnčus un nēsāt garus zābakus.

Jaunās Dienvidzēlas [Austrālijā] universitātē ārzemju studentiem noorganizēti kursi, kuros var iemācīties dažādus lamu vārdus un izteicienus. Universitātes vadība uzskata, ka pēc kursu absolvēšanas ārzemnieki spēs labāk saprast moderno austrālieti.

Kādas jauniešu naktsmītnes vadītājs Holleforsā [Zviedrijā] pie savas iestādes durvīm izlika šādu paziņojumu: «Šeit ir pieņemts, ka itālieši vairs nedzied pēc pulksten 24, amerikāņi pārnāk mājās pirms pulksten 2, vācieši neceļas agrāk par pulksten 5, bet zviedri nelrodas ar paziņām.»

Kādā Milānas avīzē bija ievietots šāds sludinājums: «38 gadus veca sieviete, kas spēj būt arī klusa un savaldīga, meklē dzīvesbiedru.»

91 gadu vecs sirmgalvis Nikolo Sariko pa virvi gribēja nolaisties no kāda Romas nespējnieku nama otrā stāva loga. Viņu aizturēja policija. Savu rīcību vecais vīrs motivēja šādiem vārdiem:

— Mums katru vakaru jādodas gulēt pulksten desmitos, bet es jau astoņdesmit gadus dodos pie miera daudz vēlāk.

Celles [VFR] darba birža dod iespēju augstskolu absolventiem strādāt ne tikai par Ziemassvētku veļiem, bet arī par Lieldienu zaķiem.

— Darba tērpuru izsniedzam viņiem bez atlīdzības, — darba biržas vadītājs pasvītā.

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Š. g. 1. numurā «Dadzim» neizdevās nopērties Dubultu pirti.

Jūrmalas pilsētas Izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks b. Rudzītis atbild, ka dušas paviljonā esot nepieciešams iebūvēt lielāka šķērsgrīzuma ūdensvada caurules. Pašreiz šis jautājums tiek risināts. Jūrmalas pilsētas sadzīves pakalpojumu kombināta direktoram uzdots pastiprināti kontrolēt pirts sanitāro stāvokli un uzlabot telpu apgaismošanu.

Tajā pašā numurā «Dadzis» uztraucās par pils. Matvejas likstām Rīgas Modes namā.

Apvienības «Siluets» direktors b. Pavlovics paskaidro, ka piegrīzēja Dukule pārkāpusi pasūtījumu pieņemšanas noteikumus. Pašreiz viņa iesniegusi atlūgumu, tāpēc apvienības administrācija aprobežojusies ar stingra rājiņa izsacīšanu.

2. numurā «Dadzim» nepatika dažu saimniecību vadītāju pārāk devīgā roka, apmaksājot melno brigāžu pakalpojumus.

No LKP Jēkabpils rajona komitejas sekretāra b. Mežecka atbildes izriet, ka «Dadža» teļetons apspriests kolhozu un padomju saimniecību vadošo darbinieku sanāksmē. Turpmāk saimniecību vadītājiem bez Lauksaimniecības pārvaldes iepriekšējas piekrišanas aizliegts slēgt jebkādas darbuzņēmumu līgumus ar privātiem brigādēm. Par pieļautajiem pārkāpumiem naudas līdzekļu izlietošanā padomju saimniecības «Zasa» direktoram b. Vanagam ar Lauksaimniecības ministrijas pavēli izteikts rājlens.

Par ogrēniešu mokām ar stikla taras nodošanu «Dadzis» skuma 3. numurā.

Ogres patērētāju biedrības valdes priekšsēdētāja vietnieks b. Romāns sola, ka tirdzniecības daļa turpmāk stingrāk kontrolēsot stikla taras pieņemšanas punkta Nr. 2 darbu. Punkta vadītājai Miļeņinai par darba laika neievērošanu izteikts rājlens. Ja Miļeņina arī turpmāk pieļaus līdzīgus pārkāpumus, viņu no darba atbrīvos.

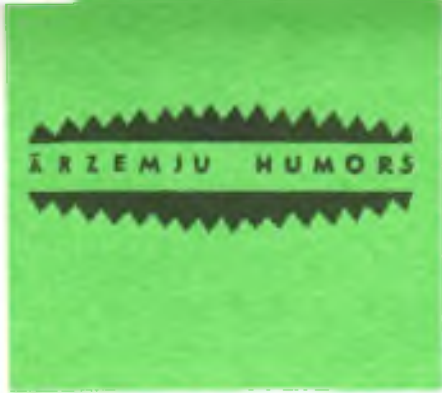
SAPNIS, KAS NEPIEPILDĪJĀS.

J. POPS

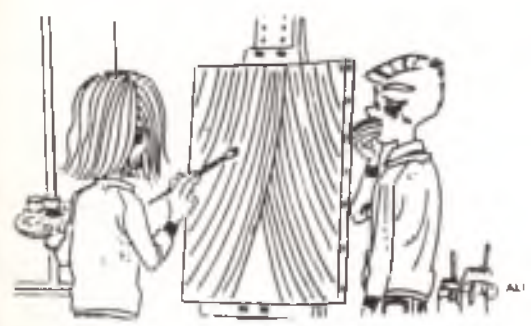
[«Dikobra», Prūga]

— Nē, pirmajā vietā tu man neesi. Pirmajā desmitniekā gan.
«New Yorkers», Ņujorka

— Esmu pazaudējis atslēgu!
«ici Paris», Parīze

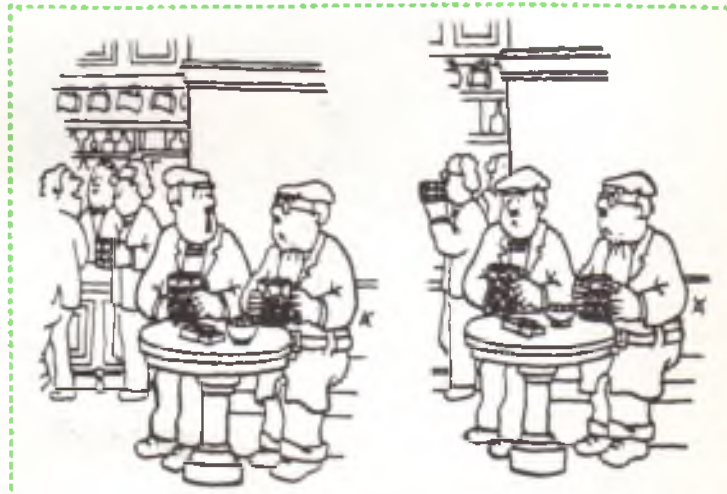
— Gleznoju to, ko redzu.
«Paris Match», Parīze

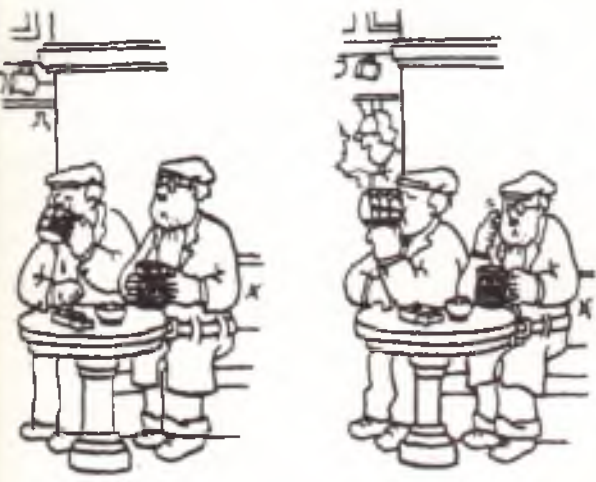
— Cik tu patērē uz simt kilometriem?
«Pavliha», Ļubjans

— Atzīšos, mister Baskervil, mēs cerējām, ka būs kaut kas lielāks.
«Punch», Londona

— Vai tu zini, ka mēs izmantojam tikai vienu trešdaļu savu smadzeņu!

— Interesanti, bet ko tad mēs darām ar otru trešdaļu?
«Punch», Londona

— Neaizmirsti, sestdien koledžā absolventu salidojums!